Vojenský historik Lubor Václavů se narodil 16. července 1950 v Praze do komunistické rodiny. Jeho otec Antonín (1922-1996) roku 1939 ilegálně vstoupil do KSČ. Gestapo ho kvůli tomu začalo pronásledovat a roku 1941 zatklo. Tatínek zbytek války přežíval v různých bavorských lágrech, dokud ho neosvobodili Američané. Luborova matka Vlaďka (1925-2005) byla ke konci války totálně nasazená v Praze. Po válce oba jeho rodiče vystudovali Vysokou školu politických a hospodářských věd v Praze (předchůdce VŠE), a tam se také poznali.
Na začátku 50. let se narodil Lubor. Do svých šesti let žil u svých prarodičů. Na základní školu docházel na Vinohrady. Už jako malý si rád prohlížel knihy o historii. Lubor o sobě tvrdí: „Mě historie zajímala od malička. Byl jsem takový dítě, který četlo odborný knihy, už když jsem začal chodit do školy. Taky jsem byl zvědavej a snažil jsem se poslouchat, když u nás byli známí mých rodičů, což mělo občas i humorný prvky", Lubor například vzpomíná, jak válečnému spoluvězni svého otce, sháněl oblíbené plzeňské pivo.
Jeho rodiče byli v té době kovaní komunisté, a tak byla rodina součástí privilegované třídy, z čehož pak Lubor a jeho o čtyři roky mladší bratr mohli těžit. Rodiče ovšem v průběhu let přestali souhlasit s tím, jak tehdejší KSČ fungovala. A tak se z kovaných komunistů v 60. letech stali komunisté reformní. Byli dost aktivní a proti režimu rebelovali.
Lubor na jaře roku 1968 odmaturoval na tehdejší Střední všeobecně vzdělávací škole v Dejvicích. V červnu téhož roku úspěšně složil přijímací zkoušky na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy na obor dějepis a čeština.
Jak sám Lubor řekl, jeho generačním zážitkem je invaze v srpnu 1968, kdy mu bylo 18 let. „Bydleli jsme v paneláku na Petřinách v Praze 6, a jak sovětský transportní letadla Antonov An-12 přistávaly na Ruzyni s vojáky a bojovou technikou, tak se na těch Petřinách třásly okna. Mě v noci matka vzbudila někdy mezi druhou a třetí hodinou, protože už věděla z různejch telefonátů, že nás obsazují vojska Varšavský smlouvy".
V říjnu při příležitosti výročí vzniku Československa byl Lubor na vzpomínkové akci s dalšími dvěma kamarády zadržen ruskými vojáky za to, že na ně plivali. Později byli obviněni z „narušování socialistického soužití". „Celej život si budu pamatovat, že když mě v Konviktskej ulici vyslýchal major Veřejné bezpečnosti jménem Guš, tak napsal ‚plivali' a všechny ty í se mu popletly a napsal ‚plyvaly', vzpomíná pobaveně Lubor.
Přestože byli jeho rodiče po invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa vyloučeni ze strany a přišli o práci, Lubor mohl dostudovat. Za to jeho bratr to měl těžší. „Jen díky úsilí mé matky, která za něj bojovala, se bratr dostal na medicínu v roce 1972" popisuje Lubor události. Po dokončení studií v roce 1974, musel nastoupit na povinnou vojenskou službu, kterou odsloužil převážně v Domažlicích.
V 70. letech chtěl podepsat Chartu 77, ale přes rodinné známé se dozvěděl, že signatáři budou následně perzekvováni. Otec ho tedy nakonec přesvědčil, aby Chartu nepodepsal.
Od prosince 1975 byl zaměstnán jako odborný redaktor v nakladatelství Československé akademie věd. Tam setrval až do roku 1990. Téhož roku se stal pracovníkem vojenského historického ústavu.
V letech 1994-97 dělal šéfredaktora v časopisu Historie a vojenství, který vychází dodnes. Zabýval se převážně vojenskou historií a dějinami v době světových válek.
Roku 1997 nastoupil na Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy jako odborný asistent. Během svého působení na fakultě vyučoval a intenzivně zkoumal dějiny 20. století. Snažil se studenty nadchnout a probudit v nich stejnou lásku k historii, jakou má on sám.
V roce 2013 odešel do penze a o rok později prodělal mozkovou cévní příhodu, která mu změnila život. V současné době žije v malém bytě na Žižkově a užívá si čas s vnoučaty.
A co vzkazuje naší generaci? Vzkazuje nám: „Buďte zvědaví!"

Životopis zpracovali: Richard Lenhart, Nel Bugárová, Nelly Teplá, Matěj Šlechta